

När startflaggan sänkts rusar 10-15 supportere efter tjurarna med sockerrörskäppar och piskar upp parets acceleration. Hur kusken kan hålla sig kvar på "släpan" och samtidigt styra och piska den långsamaste tjuren är obegripligt. För att minska luftmotståndet har alla dekorationerna avriggats.

Tjurarnas dag på Madura

Reportage av Sven Gillsäter, -fotograf i tropikerna

Efter att ha bevittnat tjurtävlingarna på ön Madura i Indonesien uppfattar jag tjuren som ett av naturens snabbaste djur. Inte så att den kommer i närheten av ljudvallen, men kunde tjurparet med släpan bara enas om samma riktning mot målet under loppet, så skulle den snabbaste häst komma efter.

Förhistorien till dessa världsberömda tjurtävlingar ligger i upplöjningen av Maduras risfält. Bönderna brukade tävlingsköra sina tjurar över risfälten från ena sidan till den andra eller tävla om vem som först kunde plöja fältet. I dag understödes dessa tjurtävlingar av regeringen, eftersom Madura är en lämplig ö för boskapsuppfödning. Och de år-

liga tävlingarna har en viss betydelse för ädlingen av kreaturen.

I år var staden Pamekasan arrangör av derbyt. Redan ett par dagar före hade befolkning dragit sig samman i Pamekasan. Hökärnor skramlade in genom gatorna, ekipage fullastade med familjer, släkt och ner slog sig ned vid torget, och staden v

enda festligt tivoli. Oljelamporna flämtade i kvällsvärmen och folk satt och låg överallt på platserna under den tropiska stjärnhimlen. Vadskållningen kring årets champion var enorm.

Premiärmorgonen var hela staden på fötter långt innan solen gått opp. De tävlande tjurarna borstades och tvättades intensivt. En man var avdelad att sitta och mata djuren. En annan stod med solfjädrar och fläktade; en annan höll ett skuggande parasoll, medan ett helt lössin andra svartklädda figurer sysslade med dekoreringen av tjurparet; vimplar, baldakiner, silversmidan och plastgirlander.

Tio- à femtontusen människor strömmar in på arenan, och allt ser ut som ett kaos. Solen bränner snart förödande, och svetten rinner i strömda strömmar. Alla pratar i munnen på varandra, ivrigt gestikulerande. »Bookmakers» går omkring med rupiahbuntar, vinkande åt publiken. Och själv satte jag några ruphias på favoritkopplet med förtroendeingivande namn: Si-Sapokangin och Si-Kaprih från Laranganslampar. Körsvennen hette helt enkelt Singopattrah.

En timme före första start defilerar tjurparen runt arenan. Ett öronbedövande skräll från varje pars musikkår: flöjter med toner av specifikt Maduraslag, stora mässingsgongonger och lederspända, mönstrade trummor i toppluvetorm. Ekipagen är så omringade av supporters att tjurarna inte förmår vrida på huvudet en gång. Publiken vid ringside skriker och skrålar till sina favoriter, och tron på att det ska kunna bli några lopp i all denna röra blir allt mindre hos mig. Jag kanske hade tagit fel på dag? Jagenting är riktigt säkert i Indonesien.

Men enligt programmet skulle första start gå klockan tio prick. Och lustigt nog hålls tiden på minuten. Veterinären har besiktigat tjurarna och skubbar nu omkring med en flagga i händerna som tecken på klarsignal. Två och två ställer paren upp i ena ändan av planen. De flesta dekorationerna har riggats av från tjurarna. Runt varje par står ett tiotal män med vassa stickor i händerna, och på startsignalen kastar de sig piskande över tjurarna, och ekipaget bränner iväg med enastående acceleration. Etthundratrettio meter är fartsträckan rakt över, men ekipaget svänger gärna diagonalt över planen. Kusken håller sig akrobatiskt kvar på en släpa mellan tjurarna, piskar och slår, ligger över den tjur som drar åt fel håll. Det segrande paret omringas omedelbart av supporters, många blir omkullsprungna av tjurarna, och en hel del hamnar på sjukhus. De olika heatsegrarna ställer sedan upp i vinnande klassen, tvåorna går vidare i förlorande klass. När dagens tävlingar är slut står det alltså två, tvåa och trea i vinnande klass och likadant i förlorande. Priserna har samma värde i båda klasserna. Detta för att undvika blodiga slagsmål, vilket förr har varit alltför vanligt. Allra helst som de olika byarna har sina vapen och verktyg med sig till tävlingarna och bär dem under paraderna. Maduresens blod är hett, och är en av Indonesiens hetaste, och detta evenemang är årets höjdpunkt. Ungefär som hästmärknaderna förr var i våra landsortsstäder.

När den stora dagen är slut dansar segrande kusken Reppi från Bulukagung uppe på »skakelstången» under paraderna genom staden. Tjurarna ser inte ut att veta varför. Snart kommer de nog underfund med det, deras avelsuppgifter ökar. Segern i Kerapan-Sapi i Pamekasan förpliktar.

Musiken under defilering, parad och förberedelser är i det närmaste öronbedövande. Gnölande flöjter och trummor i alla former är typiska för Madura. Folket skriker och hejar vilt på de olika paren. Mot den brännande solen har musikanterna ofta en sorts kannor över huvudet.

Både segrare i vinnande grupp och segrare i förlorargruppen koras och får likvärdiga segerpremier. Detta för att undvika osämja under spelens »eftersläckning». De vinnande ekipagen firas av sina gunstlingar, och kusken står uppe på sin släpa och dansar till musiken och sången från publiken.

